

Huvudkontor/Head Office: Box 670, Beslövsvägen 18, SE-751 26 UPPSALA, Sweden...

Fälthandling/Regional Office: Geovetenskap, Carlshögsgatan 16A, SE-413 20 ÖRTENBERG, Sweden...

Kilnagatan 10, SE-225 50 MÅLA, Sweden; Skolgatan 4, SE-600 70 MALMÖ, Sweden...

Topografiskt underlag: UTM för kartan 22H Järvsjo, 3 B4 95, delvis reviderat, med medgivande från Lantmäteriet...

- Observed håll / Observed outcrop; Punktangivelse för radiumindex; Litologisk kontakt / Lithological contact; Lineament; Profil / Cross section; Lagring; gradtal för sluttning / Slope; Foliation eller bandning; gradtal för sluttning, t.v., vertikalt stupning, t.h. / Foliation or banding dip in degrees, left, dip, vertical angle, right; Cordent / Cordent

FJÄLLBERGRUNDEN / CALEDONIDES

UNDRE SKOLBERGRUNDEN / LOWER ALLOCTHON

- Gårdsförmationen / Gårdsjön Formation; Spövalgruppen / Spövalven Group; Kvarter med skifferinlagringar / Quartzite with shale intercalations; Överskjutning inom skollshet / Thrust within unit; Granit till syent, proterozoisk / Granite to syenite, Proterozoic; Överskjutning vid basen av undre skolbergrunden / Low-angle thrust at the base of the lower Allocthon

URBERGET / PRECAMBRIAN BASEMENT

- Xenolit av granit / Xenolith of granite; Xenolit av metasedimentär bergart, t.v. dño, delvis assimilerad, t.h. / Xenolith of metasedimentary rock, left, dño, partly assimilated, right

BERGARTSBESKRIVNING

Pretektoniska ybergarter

Metagravacka

- Diabas, gråsvart, medelkornig, oftast / Diabase, greyish black, medium-grained, often; Gång, <50 m bred, pegmatit, postorogen. Radiumindex: 0,63x0,42 / Dyke, <50 m wide, pegmatite, post-orogenic; Gång, <50 m bred, granit eller apatit, postorogen. Radiumindex: 1,10x0,05 / Dyke, <50 m wide, granite or apatite, post-orogenic; Sprickrynnad, <50 m bred, kvarts, postorogen / Vein, <50 m wide, quartz, post-orogenic; Granitoid, rött till grå, medel- till grovkornig, grupporfyrisk (Revsundgranit). Radiumindex: 0,37x0,09; Granitoid, rött till grå, medel- till grovkornig, coarsely porphyritic (Revsund granite); Granitoid, rött till grå, medel- till grovkornig, grov- till småporfyrisk, kvartsrich (Revsundgranit). Radiumindex: 0,46x0,21; Granitoid, rött till grå, medel- till grovkornig, coarsely to finely porphyritic, quartz-rich (Revsund granite); Granitoid, rött till grå, medel- till grovkornig, heterogent ögonförande (Revsundgranit). Radiumindex: 0,45x0,14; Granitoid, rött till grå, medel- till grovkornig, heterogent ögonförande, kvartsrich (Revsundgranit). Radiumindex: 0,49x0,39; Granitoid, rött till grå, medel- till grovkornig, heterogent ögonförande, kvartsrich (Revsund granite); Granitporfyr, ljusgrå, fñ- till medelkornig, massformig. Radiumindex: 0,30x0,09; Granite porphyry, light grey, fine- to medium-grained, massive; Granit, grå, finkornig, heterogent ögonförande, biotitrik (Hårnögranit). Radiumindex: 0,72x0,13; Granite, grey, fine-grained, heterogeneously auger-bearing, biotite-spotted (Hårnö granite); Granit till granitoid, rödgå till grå, fin- till medelkornig, biotitrik. Radiumindex: 0,22x0,14; Granite to granitoid, reddish grey to grey-fine- to medium-grained, biotitic; Metavulkant, basisk, opeppelfasad. Radiumindex: 0,13x0,07, t.v., dño, skitad, t.h. / Metavolcanic rock, basic, unpeppered, left, dño, bedded, right; Metavulkant, basisk, vulkanoklastisk / Metavolcanic rock, basic, volcanoclastic; Metagravacka, opeppelfasad. Radiumindex: 0,38x0,23 / Metagreywacke, unpeppered; Metagravacka, tydligt lagrad. Radiumindex: 0,29x0,02 / Metagreywacke, distinctly bedded; Metagravacka med grafit- och/eller sulfidförande horisonter. Radiumindex: 0,73x0,48 / Metagreywacke with graphite- and/or sulphide-bearing horizons

Radiumindex är ett mått på mängden radium som ingår i ett material. Detta index skal för byggnadsmaterial vara mindre än 1,0 (BFS 1996:28). Radiumindex > 1,0 motsvarar ca 16 ppm uran eller 200 Bq/kg radium-226. Ämnet radiumindex baseras på regionala spridda mätningar och redovisas som medelvärde och standardavvikelse. Lokala variationer gör att kompletterande mätningar i vissa fall kan bli aktuella. Mer information kan erhållas från SGU.

KORTFATTAD BESKRIVNING

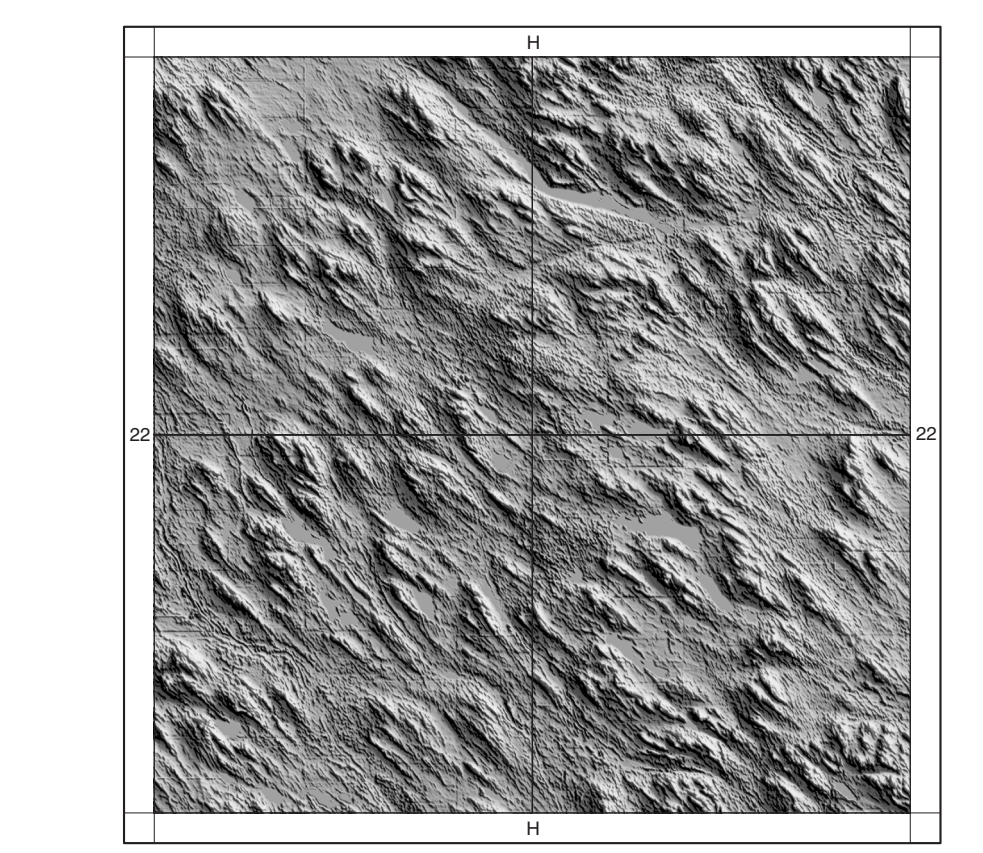
INLEDNING

Kartbladet 22H Järvsjo täcker ett område som huvudsakligen består av urberg. Längst i nordväst pålagras urberget av en liten förekomst av fjällgrund tillhörande den autoktona fjälländzonen och den tektoniskt överlagrande Blåskällan. Dessa ligger i den undre skolbergrunden och har behandlats relativt utförligt i beskrivningen till kartbladet 22G Vilhelmina NO (Greiling m.fl. 1996). I den norra delen av kartbladsområdet, 22H Järvsjo NV och NO, har berggrundskartläggning utförts i samband med Nämndens för Statens Gruvverksamhetsprospekteringsavdelning (Fors & Ihn 1982). Kartbladsområdet 22H Järvsjo ligger i Västerbottens inlända höjdintervall 263-711 meter över nuvarande havsnivå, dvs. över högsta kustlinjen som i denna region är belägen på ca 240 m ö.h. Topografin framgår av höjdrelikiearten. Berggrunden inom området är inte så väl biotitad som den vanligtvis är i områden under högsta kustlinjen. Kartläggningen har bedrivits utgående från flygfotostakade hållar och hållömråden. Dessa har kompletterats med våghållar och hållar som kommit fram vid t.ex. hyggesjöning. Berggrundens biotitningsgrad framgår av hållömråden. De geologiska observationerna på håll omfattar bergartstyp, dess utpräglade, struktur, textur och förekomst av inneslutningar och skärande gångar. I vissa fall har fältobservationerna kompletterats med slipprov för undersökningar i mikroskop. På de flesta hållar har mätningar av magnetisk susceptibilitet utförts. Parameternmätningar på 162 bergarter över ger statistisk information om de olika bergarternas densitet, magnetiska susceptibilitet och remanens. Spektrometernmätningar på 80 hållar ger information om bergarternas kalcium-, uran- och toriumhalter. Den geologiska hållinformationen har korrelerats med resultaten av de geofysiska parameternmätningarna, de fyfgeofysiska mätningarna och tyngdkraftsmätningarna samt med resultaten av kompletterande märkmätningar i profiler över magnetisk och/eller elektromagnetisk anomala hållömråden. På detta sätt har utbredningen av olika bergartstyper kunnat indikeras även i gränsömråden. Radiumindex har med hjälp av resultaten från spektrometernmätningarna beräknats för de olika bergarterna inom kartbladsområdet. Uppkomsten av de bergarter som påträffats inom urbergssölen av kartbladsområdet kan kort beskrivas på följande sätt: För närmare 2 000 miljoner år sedan avvecklades sänderna och lera sediment på en havsbotten. Perioder av vulkanism gav upphov till att basiska magmor trängde in i sedimenten som gångar eller föll ut på havsbotten som lavastömnar. När sedimenten nått en viss maktighet intruderades de av gabbroiska och granitiska magmor. Fasen med sedimentation, vulkanism och tidiga intrusioner pågick ungefär 150 miljoner år och följdes av en fas där bergarterna veckades och omvandlades på grund av rörelser i jordskorpan. De sedimentära bergarterna förörades då i många fall sina ursprungliga strukturer och omvandlades till sedimentära bergarter. Granitoider och Revsundgranitoiderna, då magmorerna till Revsundgranitoiderna trängde in i korsande och en viss veckning av omgivande bergarter och vid kontaktarna med de metasedimentära bergarterna skedde omvandling till hornfels. Denna intrusionsstadiet förde till ca 1 800 miljoner år sedan och i och med att den avvecklade hade också huvuddelen av områdets bergarter bildats. Efter en interperiod på några hundra miljoner år trängde basiska magmor in i berggrunden. Dessa händelse gav upphov till diabaser och de uppträder som totalt till flera hundra meter mäktiga, flackigt liggande gångar inom kartbladsområdet.

Fjälländzonen sedimentära bergarter inom området avsett för ca 700-450 miljoner år sedan. Deras deformation och framskjutning mot öster och sydväst, ut över urbergssölen, ägde rum under sentektonisk tid och avslutades för ca 400 miljoner år sedan. En tunn zon av roffasta (autoktona) sedimentbergarter skiljer i regel de överskjutna (alloktona) fjällbergarterna från urbergssölen. Den autoktona sekvensen avsett på en kraftigt nederstodad och upslättad urbergssjö. Utöver den bergartsbildning, veckning och omvandling som nämnts har berggrunden vid olika tillfällen påverkats av deformation. Denna återges på förförklaringen i bl. a. de sen- till posttektoniska granitoiderna, som skivades i nord-sydlig riktning samt i den relativt berggrundslösa överskjutningen. De flesta av deformationzonerna indikeras mer eller mindre tydligt av de magnetiska och elektromagnetiska mätningarna, även i områden där berggrunden inte går i dagen. Mätningarna av det magnetiska fältet över kartbladsområdet visar regionalt sett en måttlig magnetiseringsnivå. Normalvärdet för området är ca 51 000 nT. De kraftigaste positiva anomalierna överstiger normalvärdet med ca 2300 nT och de kraftigaste negativa anomalierna är ca 600 nT lägre än normalvärdet. Den magnetiska anomalkartan visar tydligt olika magnetiseringsmönster: i den västra delen finns några större områden med förhöjda och oregelbundna magnetiseringsmönster. Ett liknande anomalmönster finns i den nordöstra delen, söder och öster om byn Paurträsk (8g). Dessa mönster orsakas av variationer i Revsundgranitoidernas magnetfält. I övrigt är magnetiseringsgraden låg och relativt enhetligt beroende på den låga magnetfältshalten i de olika granitoiderna, största delen av de metasedimentära bergarterna och de basiska metavulkaniterna. Undantag utgör ansamlingar av positiva gångförmiga anomaler, företrädesvis i de södra delarna av kartområdet. Dessa anomaliområden orsakas av magnetiska och grafitförande metasedimentära bergarter, flackigt liggande diabaser och inlagringar av basisk metavulkant. De långsträckt, i de flesta fallen negativa, anomaler, som framträder tydligt i de södra delarna av kartområdet, förorsakas av diabaser. I dessa är den remanenta magnetiseringsens uppträckt (revers) och på grund av detta och den flackiga stupningen uppträder antingen positiva eller negativa anomaler beroende på om diabasen överryta lutar mot öster eller väster. Vissa lineament syns tydligt som positiva eller negativa anomaler som bryter övriga anomaler i de magnetiska mätningarna. Den elektromagnetiska anomalkartan (VLF-karta) visar förekomsten av elektriska ledare. De berggrundsrelaterade VLF-anomalierna orsakas här av brantstående, vattenförande sprickzoner och grafit- och magnetitförande lager i de metasedimentära bergarterna. VLF-mätningarna markerar tydligt elektriska ledare som ligger i nordöstlig riktning. Vid skand av avvikelse från denna riktning avtar indikationens storlek snabbt så att ledare som ligger i nordvästlig riktning endast svagt är indikerade. De radiometriska mätningarna visar uppmätta halter av kalcium, uran och torium. Intensiteten i den naturliga radioaktiva strålningen beror på den mineralkemiska sammansättningen i de översta decimeterna av jordfallet eller bergarten. Intensiteten i strålningen därmed av t.ex. vattenhalten i jordfallet men förhållandet mellan halterna av kalcium, uran och torium påverkas betydligt mindre. Vid tolkningsarbetet har därför olika kvotkarter över de uppmätta elementen utnyttjats. Tyngdkraftsfältet, här redovisat som en Bougueranomalkarta, visar ett ett mindre tyngdkraftsmaximum finns i den centrala delen av kartbladsområdet som i sin helhet ligger på den västra flanken av ett regionalt tyngdkraftsmaximum. Detta har sin huvudsakliga utbredning inom kartbladsområdet 22L Lycksele, Kring Paurträsk (7g-9g) och i det sydvästra hörnet av kartbladsområdet finns tyngdkraftsminima. För anpassning till vilka anomaliområden och för beskivning av olika bergarters sluttningar har regional-residual-separationer utförts.

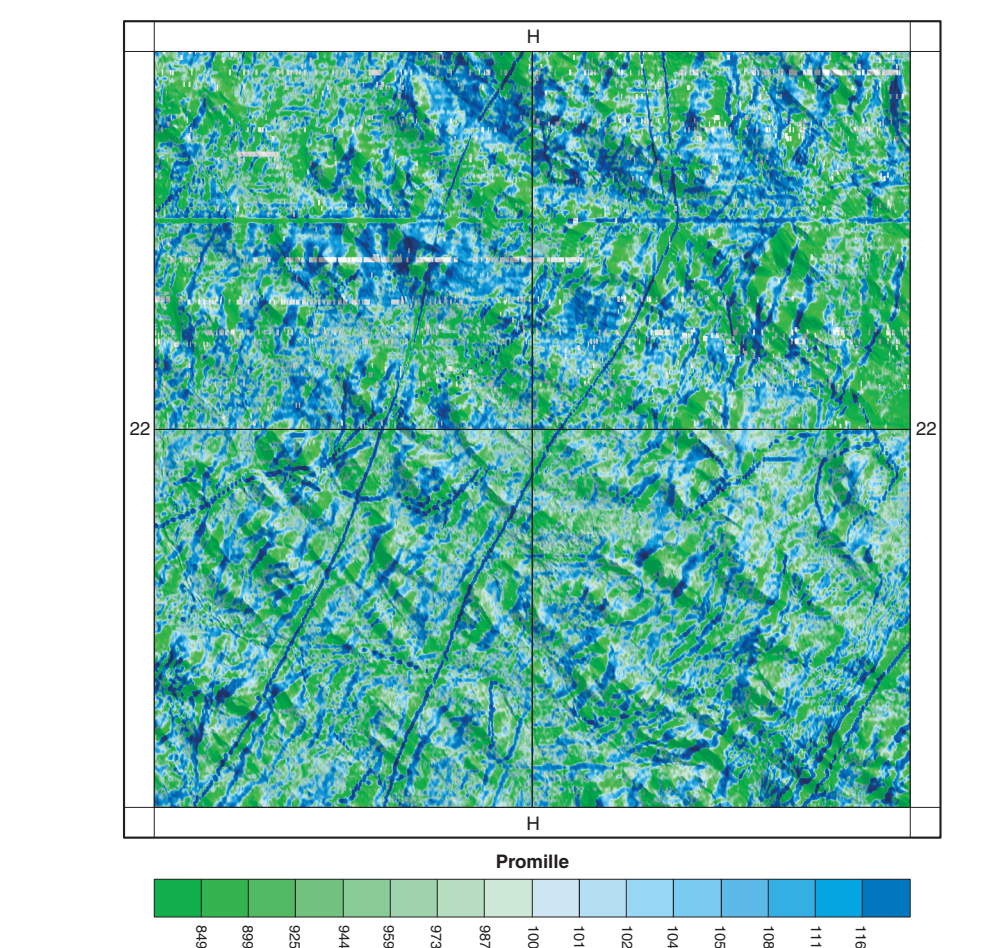
Metagravackan är en grå, finkornig, mer eller mindre skitad till bandad bergart. Mineraliskt består den huvudsakligen av kvarts, plagiokas och biotit. I mindre och varierande omfattning förekommer kaolinit, muskovit, och opakmineralt. Även apatit, epidot, klorit och zirkon har påträffats. Cordent har endast iakttagits på ett fåtal lokaler. Metagravackan har karakteristiska inslag av skärmiga partier, som från början varit kalkrika avlagringar, och basisk metavulkant. De skärmiga och basiska partierna påverkas inte så lätt av omvandling som metagravackan. Inom kartområdet har denna bergart sin största utbredning i den nordöstra delen där den utgör närmare 50 % av berggrunden. I den sydöstra delen finns en koncentration av metagravacka till ett stråk med nordöstlig riktning och i den sydvästra delen finns två områden längt väst. I den nordöstra delen, söder om Paurträsk (7g-9g) in på angränsande kartblad, uppträder metagravackan ett område med i huvudsak nordöstlig utbredning med utgång mot nordväst. Metagravackan är ställvis mycket vävbarad och uppvisar i dessa fall en tydlig om- till öm-bändning i areniska och argilliska led. De lysare grå areniska leden är vanligen mätigare än de mörkare grå till svarta argilliska leden. Ställvis, som t.ex. nor om Bedträsk (8f), finns metagranitiska inlagringar av basisk metavulkant. (Fortsättning på kartans baksida)

HÖJDRELIKIEKARTA

Höjdrelikiearten över kartbladsområdet 22H Järvsjo (skala 1:500 000). Genom terrängskuggning visas de relativa höjdskillnaderna inom området. Kartan baseras på Lantmäteriets digitala höjddatabank med 50 meters rutst.

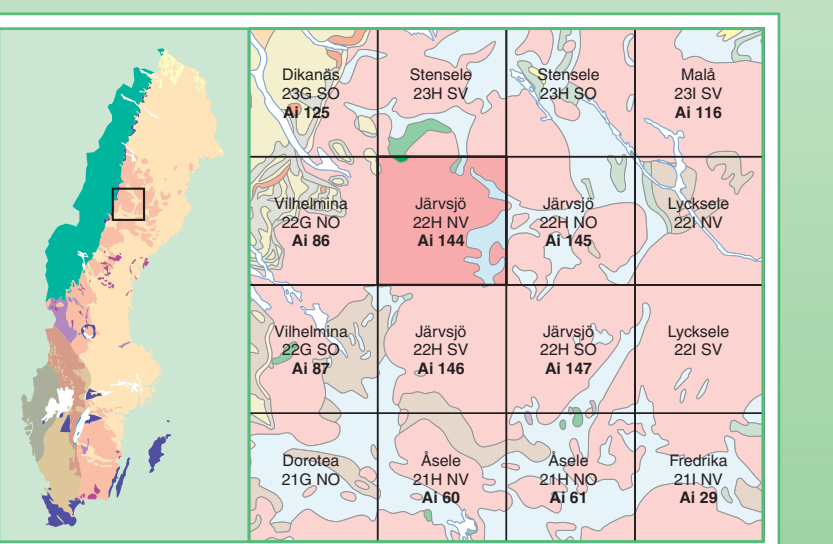
ELEKTROMAGNETISK ANOMALKARTA

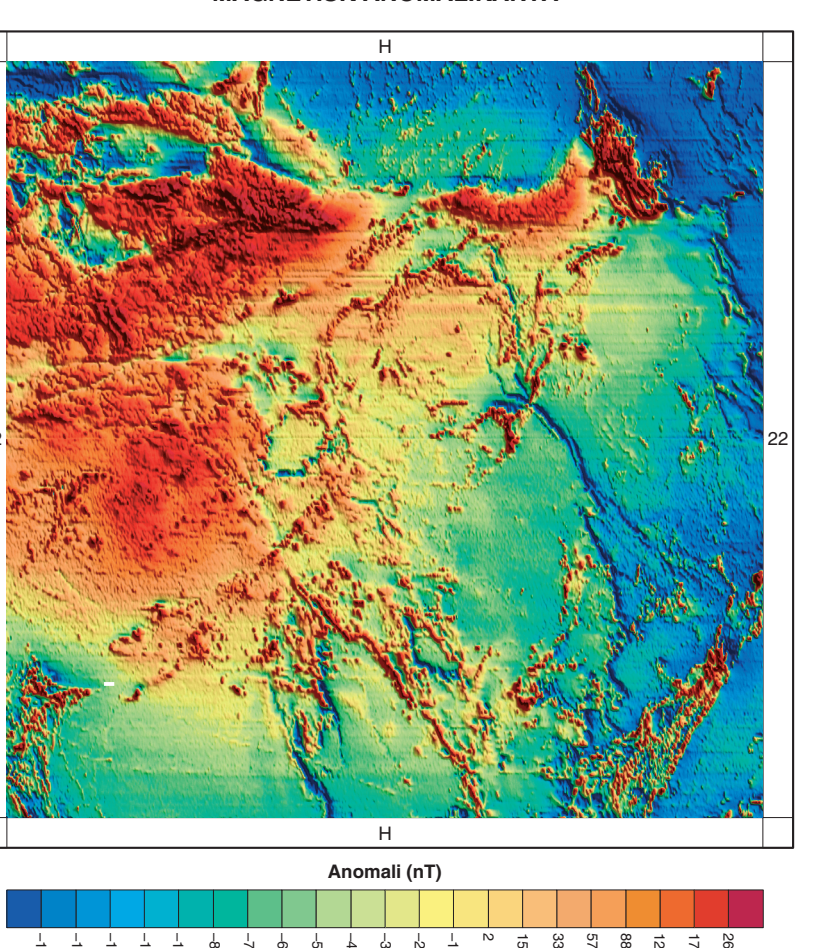
Elektromagnetisk anomalkarta, VLF-karta, över kartbladsområdet 22H Järvsjo (skala 1:500 000). Kartan visar den relativa totalmagnetiska, delvis sekundärt inducerade elektromagnetiska fältet, vilket ger ett mått på den relativa elektroskopiska ledningsförmågan. Kartan baseras på flygburna mätningar utförda på 30 meters flyghöjd med ett linjeavstånd på 200 m och en öst-västlig flygriktning.

Berggrundskartan 22H Järvsjo NV Bedrock map

Skala 1:50 000

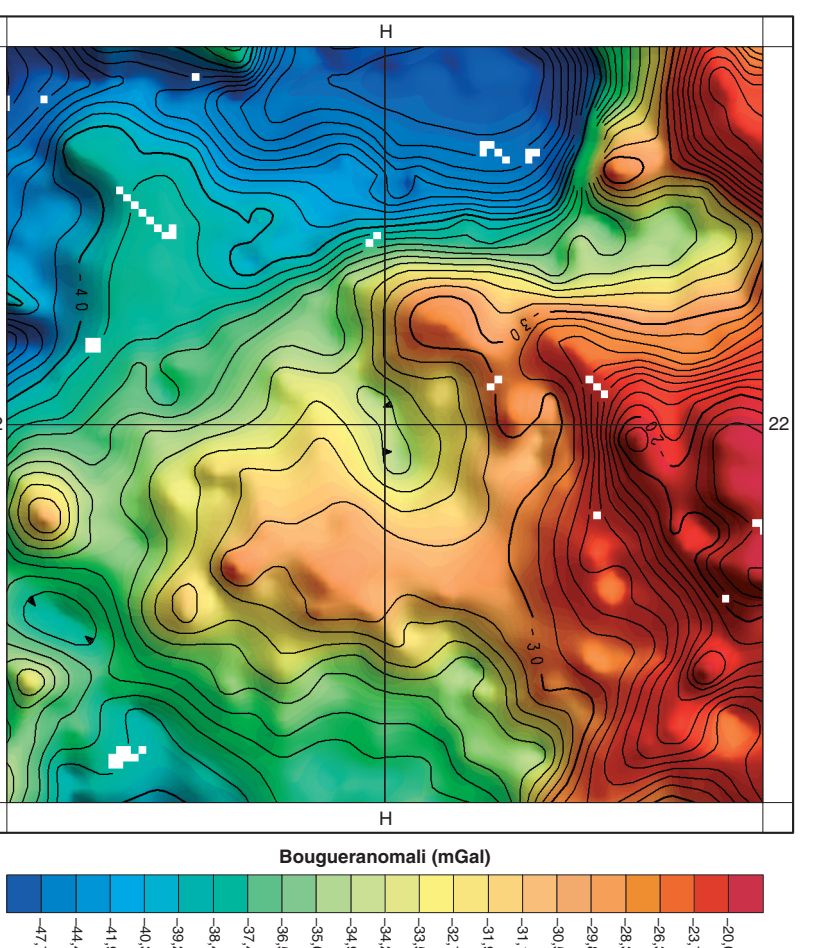

MAGNETISK ANOMALKARTA

Magnetisk anomalkarta över kartbladsområdet 22H Järvsjo (skala 1:500 000). Magnetiska dista är reducerade till epok 1965.0. Kartan visar totalfältets avvikelser från DGRF 1965.0. Den baseras på flygburna mätningar utförda på 30 meters flyghöjd med ett linjeavstånd på 200 m och en öst-västlig flygriktning.

BOUGUERANOMALKARTA

Bougueranomalkarta över kartbladsområdet 22H Järvsjo (skala 1:500 000). Kartan visar variationer i tyngdkraftsfältet uttryckt som bougueranomali (IGSN71) och baseras på mätningar med ett mätpunktsavstånd på ca 2 km.

Den geologiska karteringen har utförts åren 1990-1994 av Lef Björk med bistånd av arkeogeologerna Björn Anckur (1993, 1994), Björn Anckur (1993) och Stefan Holmér (1993, 1994, 1995). Det geofysiska underlaget består av avvikelse vid tillräckligt och sammanhängande utvalda områden från flygburna mätningar (magnetiska, elektromagnetiska och radiometriska), tyngdkraftsmätningar samt magnetofysiska mätningar och geofysiska undersökningar som utfördes åren 1991-1994 av Lef Björk med bistånd av Lutz Köber (1993) och Gustav Krohnert samt andra geofysiska Anckur (1991) och Richard Löfdal (1993).

Kartan är sammanställd av Lef Björk och Lef Karin. Digitalisering och rensning i digital form har gjorts av Margareta Andersson och Ingemar Källberg. Kartan kan även levereras digitalt form.

Referens till kartan: Björk, L. & Karin, L., 2001. Berggrundskartan 22H Järvsjo NV, skala 1:50 000. Sveriges geologiska undersökning Å 144. Reference to the map: Björk, L. & Karin, L., 2001. Bedrock map 22H Järvsjo NV, scale 1:50 000. Sveriges geologiska undersökning Å 144.

22H Järvsjö NV baksidet

I området av metasandstenära bergarter norr om Sjökölen och Mejvankilen (9H–I) finns mörkgrå till svarta finkorniga, övrigdåniga kistfärgade argilliska och med uvellet om-långa trottslytan av finkornig, grå metasandentr bergart och finkorniga brungrå, kvartsitiska bollar som sannolikt är rester av kvartsitiska skåll. Dessutom finns chertsått och kisrika, rostiga partier. Förekomsten av denna bergartsgrå har bildats genom små skred ("slumpar") i sedimenteringar på havsbotten. Ställvis är kisthalten så hög att den rostiga ytan avsevärt försvårar identifieringen av olika bergartsfragment.

Primärstrukturer i de metasandstenära bergarterna medför i vissa fall att uppåttätningar i lager-tidigen kan göras. Norr om Bredlöden (9I), norr om Bredträsket (8I) samt söder om Paulen (8I) baseras de på gradenat skiktning ("gradat bedding") medan uppåttätningarna söder om Tjuvberget (9I) kan göras med hjälp av korskiktning.

I den sydöstra delen är metagrävackan främst koncentrerad till ett stråk i sydväst-nordost mellan Örnberget (8I) och Burträsket (2), med en utvökning mot Granjön (1H). Därutöver finns några små områden som är omgivna av Revusandgrnit.

Metagrävackan i den sydvästra delen utgör delar av det sammanhängande stråk med metasandstenära bergarter som också påträffas i det angriande nordvästra Åsele- och sydöstra Vihelmssamrådet. Även här är metagrävackan relativt välbevarad och tydligt bandad men några primärstrukturer som möjlighet uppåttätningar har inte påträffats. Vid Lå-Väljöbergert (1A) och nordväst om Granberget (2A) förelåter bandningen vara samantill med kontakten mot granitoiderna.

I området vid Fågelvtnberget (4A) finns också metagrävacka som sannolikt utgör en fortsättning av stråket av metasandstenära bergarter i den ovan nämnda sydvästra delen. Gemensamt för samtliga metagrävackeområden är ihållgringarna av metargillit och basisk metavulkant. I den nordöstra delen och kring Fågelvtnberget (4A) förekommer basisk metavulkant också som dominerande bergart.

Mellan Bredträsköden (9I) och Västerås (9I) finns en mer än 50 m mäktig förekomst av grå, finkornig till fint medelkornig, cm- till dm-skiktad metaarenit och metaargillit samt konglomerat med cm- till dm-stora kantiga eller rundade, uvelletade fragment av sur metavulkant, kvarts, magnetitlig chert och metasandstenliknande silor. Bergarterna kan tolkas som resultat av tunna vulkaniska massflöden i mellanlagrade sandiga enheter.

Geofysiskt kännetecknas metagrävackan av en medeldensitet av 2742 kg/m³ i de arenitiska leden. De magnetisk- och grafitrikare argillitiska leden har en medeldensitet av 2790 kg/m³. Dessa led, som för det mesta är tunna och utdragna, har i likhet med observationer i angriandena karbidområden vanligen en något förhöjd uranhalt. Spektrometermätningar visar att kaliumhalten varierer mellan 1,5 och 3,7 %, uranhalten mellan 3,1 och 18,9 ppm och toriumhalten mellan 4,0 och 13,8 ppm. Norr om Lå-Väljöberget (1A) har de högsta uranhalten i metagrävackessenssen uppmåtts i magnetiskrik svartskifer. Radium-index för detta led är 1,16. Susceptibiliteten är mestadels låg, mellan 20 och 50x10⁻⁶ Si-enheter i de arenitiska leden medan den i de argillitiska leden varierar mellan 20 och 600x10⁻⁶ Si-enheter. I de kistfärgade delarna av dessa led har värden på mellan 1000 och 2000x10⁻⁶ Si-enheter uppmåtts.

Då grävackesediment utsätts för kraftigare omvandling upåtnas primärstrukturer och resultatet blir en grå, finkornig, folierad och bandad bergart, sedimentarig. Vid ännu kraftigare omvandling bildas pegmatitiska ådror i sedimentngäsen och på grund av utseendet kallas bergarten i dessa fall sedimentåder-gnejs.

Sedimentngens och sedimentådersgns berg har påträffats mellan Lökullen och Kristofferskullen (0A) och kraftigare nignattomandade metasandstenar finns vid Dammkullen (5G) och nordöst om Granberget (1A).

Susceptibiliteten i sedimentngäerna är mellan 20 och 100x10⁻⁶ Si-enheter. I rostiga partier har värden på 800x10⁻⁶ Si-enheter uppmåtts.

<p>Metavulkant</p>
<p>De metavulkantier som påträffats inom karbidområdet förekommer dels som tunna inlagringar eller gångar i metagrävackan, dels som större sammanhängande förekomster. Inlagringarna kan utövas av antingen sur eller basisk metavulkant. De sura metavulkanterna är ljusgrå till grå, finkorniga till låta, sprickrika, avagt bandade bergarter. Inlagringar av sur metavulkant i metagrävackan har påträffats på och sydost om Mejvankilen (8I) och norr om Sjökölen (9G). Söder om Rosträsket är metavulkanterna kvartsporfyrisk och den genomdas av rikligt med cm-till dm-breda grå kvartsådror. Väster om Björkas (7G) finns ett litet område med sur metavulkant i den medelkorniga senrogena graniten.</p> <p>De sura metavulkanterna uppvisar låg densitet, 2591 kg/m³. låg susceptibilitet, mellan 0 och 10x10⁻⁶ Si-enheter, och låg remanens. Spektrometermätningar visar att kaliumhalten ligger mellan 1,7 och 2,3 %, uranhalten mellan 15,3 och 16,0 ppm och toriumhalten mellan 27,7 och 30,1 ppm.</p> <p>De basiska metavulkanterna är grönkäktigt mörkgrå till svarta, finkorniga till fint medelkorniga bergarter och kan vara massformiga, bandade, eller folierade. De har sin största utbredning i den nordöstra delen av kartområdet, från Meyvankilen (8I) till Fauale (8) och nordost om Sjökölen (9I). I den nordöstra delen av kartområdet ligger mellan 1,1 och 1,3 %, uranhalten mellan 2,4 och 2,7 ppm och toriumhalten mellan 3,6 och 3,8 ppm.</p> <p>Den basiska metavulkanten utprädlrar dels som homogena, fint medelkorniga, massformiga till svagt folierade bergarter, dels som kuddar, i.e. nordöst om Västerås (9I) och sydost om Hundsjöberget (9I). Nordväst om Västerås är kuddarna ovala och mellan en och fyra dm långa. I den östra delen av stråket har kuddar med mer än en meters längd påträffats. Kuddarnas avlyningskontakter är diffusa och syns som 1–2 cm breda mörka zoner. Lager av mindre, delvis spöriga kuddar finns mellan bergarter av större kuddar. Sydost om Hundsjöberget (9I) har de dm-långa kuddarna tydliga mörkgrå, finkorniga till låta avlyningskontakter. Här genomdas bergarten av ett spricksystem som till stora delar sammanfaller med kuddarnas avlyningskontakter.</p> <p>Vulkankontakt förekommer i de basiska metavulkanterna sydost om Tälmyran (9H) och i Bäskesele (4A).</p> <p>Huvudmineralen i de basiska metavulkanterna är plagiokas, biott och amfibol (hornblände), i mindre och varierande mängder finns klorit, opakmineral, titan, kalcit, epidot och apatit.</p> <p>Geofysiskt karaktäriseras de basiska metavulkanterna av hög densitet, låg susceptibiltet, mellan 20 och 80x10⁻⁶ Si-enheter, och låg remanens. Totalstrålningsmätningar visar att även gammastålningen mestadels är låg. Kuddavsn nordöst om Stora Kuddjön (9I) har dock något förhöjda värden, kaliumhalten ligger mellan 1,1 och 1,3 %, uranhalten mellan 2,4 och 2,7 ppm och toriumhalten mellan 3,6 och 3,8 ppm.</p>
<p>Pretektoniska djupbergarter</p>
<p>Gabbro och/eller diorit</p>
<p>En observation av diorit i fast kylt har gjorts och inom kartområdet förekommer sannolikt endast två kroppar av gabbro och/eller diorit. Den större ligger öster om Norra Tällsjöberget (0H) och utgör en fortsättning på intrusionen vid Västerås (21H) inom kartområdet Åsele. Gabbroen är här medelkornig, massformig och har ställvis en tendens till oftsik textur. Den är huvudsakligen uppbyggd av plagiokas och hornblände. Plagiokasen är vanligen sericit- och epidotomvandlad. Underkortat förekommer opakmineral, biott och apatit. Gabbroströmmarna vid Gåbströmmå (21H 9a–b) har varit framför för rickspolisprovet.</p> <p>Den mindre kroppen finns sydväst om Järvsjöberget (3D). Dioriten är här mörkgrå, medelkornig, jämnkornig och massformig. Susceptibiliteten är 30–35x10⁻⁶ Si-enheter.</p>
<p>Äldre granitoider</p>
<p>De äldre granitoiderna är grå, finkorniga till fint medelkorniga, mer eller mindre folierade bergarter med huvudsakligen granitit till granodioritisk sammansättning. De förekommer mellan Kristofferskullen (1A) och Tallbacken (3A) i ett område som även sträcker sig in i karbidomsområdet 22G Vihelmina (3A). Mellan Sämsjöberget (0B) och sydost om Bakåsjöven (0c) finns också äldre granitoider i ett större sammanhängande område som sträcker sig från karbidomsområdet 21H Åsele till nordväst om Stor-Slämsjö (0B) utgöriga delar av området är grå, grovt medelkorniga äldre granitoider med tonartisk sammansättning. Mindre förekomster finns norr om Mörtnyman (0B), i stråket med metasandstenära bergarter, och i den sen-till posttektoniska granitoiderna i den sydvästra delen av kartområdet.</p> <p>Över 60 % av mineralinnehållet utgörs av kvarts, kalifältspat och plagiokas. Övriga mineral är biott, muskovit, epidot, opakmineral, titanit, apatit och zirkon.</p> <p>De äldre granitoiderna har en densitet mellan 2696 och 2769 kg/m³. Susceptibiliteten är låg, mellan 5 och 100x10⁻⁶ Si-enheter. Granitoiden norr om Mörtnyman (0B) har susceptibiliteten 60–80x10⁻⁶ Si-enheter. Remanensen och gammastålningen är genomgående låga. Spektrometermätningar visar att dessa granitoider har mellan 1,9 och 3,9 % kalium, uranhalten ligger för det mesta mellan 1,3 och 6,6 ppm och toriumhalten mellan 3,3 och 13,3 ppm.</p>
<p>Sentektoniska bergarter – Härnögranit</p>
<p>Denna bergart utprädlrar huvudsakligen som en ljusgrå till grå eller grård till rödgrå, finkornig till fint medelkornig, massformig till svagt folierad granit och som en grå till rödgrå, medelkornig, massformig till svagt folierad granit med omkring en cm långa, isotformiga kalifältspatgö. Dessutom förekommer den som en grå till grånrd, finkornig till fint medelkornig, massformig till svagt folierad, bioftitisk granit. Inom detta kartområde finns den ögonförande Härnögraniten mellan Håstaberget (0A) och Valjön (0A), den bioftitiska Härnögraniten söder om Stor-Grundjön (7B) och den ögonförande och bioftitiska vid Rättberget (6B).</p> <p>I de områden som på kartan markerats som finkornig Härnögranit, är blottningsgraden ställvis mycket låg. De hållar som observerats består av finkornig Härnögranit men förekomsten av ögonförande och/eller bioftitiska Härnögranit kan inte utslutas.</p> <p>Den finkorniga till fint medelkorniga Härnögraniten påträffas i ett stort sammanhängande område som sträcker sig från Valjön (0A) mot Nånsvjönen (0e) och in i kartområdet 21H Åsele mot NO och som några kroppar söder om Paulträsket (6–7 I–H) och 3–4 I–H). Dessutom finns en liten förekomst av grå, fint medelkornig massformig tonalit vid Bredlöden (9I) samt en liten förekomst av omvandlad granitoid väster om Mejvankilen (8I). Denna är en bruknaktig ljusgrå, fint medelkornig, massformig till svagt och oregelbundet folierad bergart bestående av fältspat, kvarts och muskovit. Den genomdas av smala, grå och vita kvartsådror och är ställvis något kistfärgade. Mineralogiskt består Härnögraniten huvudsakligen av kvarts, kalifältspat och plagiokas. Biott och opakminera förekommer genomgående och därutöver har något eller några av mineralen muskovit, klorit, amfibol, epidot, apatit, titanit eller zirkon påträffats.</p> <p>Geofysiskt karaktäriseras den finkorniga Härnögraniten av låg densitet, mellan 2592 och 2663 kg/m³, och låg magnetiseringsgrad. Susceptibiliteten är i de flesta fall mellan 0 och 15x10⁻⁶ Si-enheter. Spektrometmätningar visar att kaliumhalten ligger mellan 4,9 och 5,1 %, uranhalten mellan 4,1 och 5 ppm och toriumhalten mellan 24,2 och 26,2 ppm.</p> <p>Den ögonförande Härnögraniten har ännu lägre densitet, mellan 2588 och 2614 kg/m³, och låg susceptibiltet, mellan 0 och 10x10⁻⁶ Si-enheter. Spektrometermätningar visar att kaliumhalten ligger mellan 3,7 och 5,1 %, uranhalten mellan 2,6 och 7,2 ppm och toriumhalten mellan 4,7 och 26,2 ppm.</p> <p>Den bioftitiska Härnögraniten söder om Stor-Grundjön (7b) uppvisar stora variationer i susceptibilitet, mestadels har värden mellan 10 och 200x10⁻⁶ Si-enheter uppmåtts. Tonaliten vid Bredlöden (9I) har värden mellan 50 och 70x10⁻⁶ Si-enheter och den omvandlade granitoiden vid Mejvankilen (8I) har 0–20x10⁻⁶ Si-enheter. Spektrometermätningar visar en något förhöjd naturlig radioaktiv strålning. Kaliumhalten ligger mellan 4,0 och 4,9 %, uranhalt är något förhöjd mot värden mellan 10,2 och 14,1 ppm och toriumhalten mellan 24,8 och 29,5 ppm.</p>
<p>Sen-till posttektoniska granitoider – Revusandgranitoider</p>
<p>Revusandgranitoiderna, som domnarer berggrunden inom karbidomsområdet 22H Järvsjö, är röda till grå, medelkorniga till grovkorniga, massformiga och mestadels ögonförande. Massivet norr om Paulträsk (6–8 I–H) är en relativt kvartsrik porfyrisk granitoid som i de östra delarna, vid Björnberget (8–H), övergår till en grovkornig massformig granitoid utan ögon. Granitoiden vid Björnberget (7197150/1584750) har datarats (U-Pb på zirkon) och en ålder på mellan 1817 och 1830 Ma erhålls. Inom kartområdets nordöstra del är granitoiderna i övrigt glest ögonförande vilket även är fallet för stora delar av granitoiderna inom</p>

det sydöstra kartområdet, där den porfyriska typen dock dominerar. Revusandgranitoiderna inom de västra delarna är även de mestadels distrikt porfyriska men mellan Stor-Grundjön (7B) och Paulträsk (8e) samt mellan Lattriberg (4b) och Siksjön (2c) finns stora områden där Revusandgranitoider är glest ögonförande. I dessa områden är granitoiderna även mer heterogena och ställvis, som i.e. vid Jäggnakullarna (8e), påträffas inslag av både finkorniga och grovkorniga varianter. Revusandgranitoider som exempelvis 1584750 har m.g. korstorlek och ögonens form och storlek. De ger trots detta ett homogent intryck. Färgerna är vanligen rödgrå till grå men granitoiden kan vara röd, blå, a. i anslutning till rörelsezon. Revusandgranitoiderna är genomgående medelkorniga men grovkornigare partier förekommer. Ögonen består av kalifältspat och båda rundade och rektangulära förekommer. De är generellt 2–4 cm i diameter men ställvis, som i.e. mellan Kvartsberget (6I) och Rusaberget (7I), är ögonen något mindre (1–2 cm) och glest spridda. Här är granitoiden också svagt folierad och små fragment av granit och metabasit förekommer.

I de fall där Revusandgranitoiderna är fragmentförande uppträder dessa som basiska eller glimmerrika silor och som mindre, rundade fragment av kvarts-fältspatrika bergarter. Ställvis är dock fragmenten större och ej så uppmåta och i dessa fall kan de fragmentbildande bergarterna identifieras. Restar av metagrävacka, basisk metavulkant och äldre granitoider dominerar. Förekomsten av fragment av Härnögranit har utryttats som ett kriterium för att skilja förkörig Revusandgranitoid från ögonförande äldre granitoider.

I Revusandgranitoiderna är kvarts, plagiokas, kalifältspat och biott de huvudsakliga mineralen. Kvartsinnehållet förelåter vara ganska konstant mellan 20 och 30 %. Åsen det totala fältspatinnehållet tycks vara relativt konstant mellan 50 och 60 % men här varierar kalifältspatinnehållet från någon procent till ca 30 procent. Biothalten är 5–15 %. Övriga mineral som påträffats är muskovit, hornblände, apatit, epidot, allanit och opakmineral. I de kvartsrikare delarna uppgår kvartsinnehållet till ca 40 %, kalifältspatinnehållet till ca 20 % och plagiokasinnehållet till mellan 25 och 40 %. Revusandgranitoiderna i den västra delen av kartområdet har ett något högre magnetinnehåll än i de övriga delarna vilket framgår tydligt av den magnetiska anomalikartan och av susceptibilitetsmätningarna. Då Revusandgranitoiderna är för grovkorniga för punktriktninganalys av tumskiv kan endast uppskattade mineralproportioner anges.

Förekomster av apit, granit och/eller pegmatit i Revusandgranitoiderna är inte ovanliga. Sådana har bl.a. observerats norr om Lövsberget (9A), vid Rosträsket (9F), öster om Björnberget (0H), vid Middagsberget (6G) sydöst om Rusaberget (7I) och norr om Norrbäck (8I–II).

Sydväst om Rosberget (9F) finns en ljusgrå, finkornig till fint medelkornig, massformig, ögonförande granit med dm-långa basiska fragment som också är ögonförande. Smala kvarts-fältspatgångar förekommer i graniten. Graniten har en begränsad öst-västlig utbredning och utgör troligen yttre delar av Jöranintrusionen.

Geofysiskt kännetecknas Revusandgranitoiderna av en densitet mellan 2569 och 2857 kg/m³ och hög magnetisk susceptibilitet, 0–20x10⁻⁶ Si-enheter. I vissa områden har högre värden, mellan 50–800x10⁻⁶ Si-enheter, uppmåtts och företrädesvis i de västra och norra delarna av kartområdet har värden mellan 800 och 3000x10⁻⁶ Si-enheter uppmåtts. Q-värden varierar mellan 0,06 och 55,3 med medianvärdet 0,26 och prov med höga susceptibilitetsvärden har låga Q-värden.

Spektrometermätningarna visar att kaliumhalten ligger mellan 3,6 och 5,1 %, uranhalten mellan 3,6 och 21,7 ppm och toriumhalten mellan 6,5 och 79,9 ppm. Uran- och toriumhalten är klart förhöjda och på ett fåtal platser, söder om Jäggnakullarna (8D), norr om Rosträsksheden (9H) och norr om Sandås (6I), är radiumindex för Revusandgranitoiderna större än 1. Medelvärdet för granitoiderna uranhalt uppgår till 6,4 ppm. Som jämförelse kan nämnas att Revusandgranitoiderna inom karbidomsområdet Åsele normalt har mellan 3 och 4 ppm uran.

<p>Diabas</p>
<p>Diabas är en gråsvart, finkornig till grovkornig, massformig bergart med oftsik textur. Inom karbidomsområdet bildar diabasen ett antal mer eller mindre sammanhängande stråk i huvudsakligen nord-nordvästlig riktning. Ett av dessa är beläget mellan Nånsvjönen (2e) och Hacksjöberget (2e) och mellan Gamm-Ranberget (0I) och Hacksjöberget (2e). Ett annat stråk går från öster om Norra Tällsjöberget (0H) och väster om Sandjö (0I) mot NVV öster om Liljedöden (4H), öster om Aläbberget (5H), öster om Norra Middagsberget (6–7 g) till området söder om Paulträsket (7g). Ett tredje diabassstråk är beläget mellan området öster om Björnberg (5I) och området väster om Tjuvberget (9I). Utöver de ovanstående finns ett diabassstråk beläget mellan Hacksjöberget (2e) och området sydväst och nordväst om Stor-Grundjön (7b). Anomalibilden antyder att de flack liggande diabasserna här inte är lika mäktiga som i övriga delar av kartområdet.</p> <p>I den större delen av karbidomsområdet har resultat av parametermätningar och geofysiska modellberäkningar visat att den magnetiska anomalibilden förorsakas av flack liggande, mäktiga diabassgångar. De ovan nämnda diabassstråken är delar av de flacka, mot sydost stupande gångar vars sammanlagda mäktighet kan uppgå till över 1 km. Den tyngdkraftsförhöjning som finns i samma område kan förklaras av dessa diabaskroppar.</p> <p>Resultaten av parametermätningarna avseende den naturliga remanensen är likartade för diabasen över stora delar av området, vilket troligen innebär att stora volymer av diabassmällda har samma ålder. Remanensen är revers och tillrämsens med den flacka formen opakkommer, berorande på om överytan lutar mot eller väster, antingen positiva eller negativa anomalier.</p> <p>Palaeomagnetiska mätningar antyder att dessa diabasser har bildats för ca 1250 miljoner år sedan (S.-Å. Elmig, muntlig uppgift 1986).</p> <p>De geofysiska egenskaperna för de flack liggande diabasserna inom kartområdet är nästan identiska med de som finns publicerade om Ulvödiabasen vid Nordgring (Larsson och Magnusson 1976; Magnusson 1978). Mineralinnehållet torde, analogt med de diabasser som undersökts i Åseleområdet, bestå av sericitiserad plagiokas, amfibol + pyroxen, kloritiserad biott och opakmineral samt, i mindre mängd, titanit, apatit och kalcit. Diabasen inom kartområdet har generellt densiteten 3030 kg/m³ men fraktioner kring 2930 kg/m³ förekommer. Susceptibiliteten är mestadels mellan 2000 och 4000x10⁻⁶ Si-enheter men värden mellan 600 och 6000x10⁻⁶ Si-enheter har uppmåtts. Q-värde ligger kring 1 för de yngre delarna av diabasen medan de lättare fraktionerna har högre Q-värden, mellan 3 och 19.</p>
<p>STRUKTURGEOLOGI OCH METAMORFOS</p>
<p>Karbidomsområdet domineras av i stort sett massformiga djupbergarter. Inom sen till posttektoniska Revusandgranitoider. Ybergartsstråken i de sydvästra och sydöstra delarna samt inom den norra delen söder om Paulträsket (8g) är mycket hållfartiga och deras utbredning och uppbyggnad med avseende på mängden basisk metavulkant och sulfid- och/väler grafitförande horisontier har konstruerats utgående från den geofysiska anomalibilden.</p> <p>I den nordöstra delen av kartområdet är hållinformationen betydligt rikare och detta område har visat sig vara en synklini med öppningen mot norr. Den skiktade metagrävackan, med inlagringar av sura och basiska metavulkantier, underlägrar en högst 1 km mäktig basisk metavulkantformation.</p> <p>De geofysiska modellberäkningarna visar att de metasandstenära bergarterna ställvis kan vara upp till 3 km mäktiga.</p> <p>På berggrundskartan har endast en del av de mest framträdande linimenten markerats. På grund av berggrundens låga blottningsgrad (fr. hållbetiden) är de tolkade med hjälp av geofysiska och topografiska data.</p> <p>Den topografiska reliefföden visar tydligt de topografiska linimenterna i området. Den dominerande riktningen är nord-nordväst, dvs. den som framhålls av isbreströkningsriktningen i regionen.</p> <p>Årnsjö avbröt i anomalistrieten i den magnetiska anomalibilden kan vara förorsakade av bergartsgränser, skällnader i metamorf grad och förkastningar. Bergartskontakter och förkastningar kan också vara vattenförande och syns då i den elektromagnetiska anomalibilden (VLF-kartan) förutsatt att de har en gynnsam riktning.</p> <p>Ybergarterna är till största delen textuellt välbevarade. Sedimentngesjer och sedimentåderngesjer har påträffats på ett fåtal ställen. Mineralinnehållet utgörs av kvarts-plagiokas-biotitt muskovit-kalifältspat-silicorit. Cordierit och granat har endast observerats på några få lokaler, dock inte samexisterande i området har inte heller andalusit och sillmanit påträffats. Detta kan bero på att de metasandstenära bergarternas kemiska sammansättning inte var gynnsam för bildingen av dessa inoedominer men mineralinnehållet visar också att bergarterna under den regionala omvandlingen har uppnått en temperatur av omkring 600–650°C och utsatts för ett tryck av omkring 3 kbar, vilket motsvarar en nedslänkning till ca 10 kilometers djup, dvs. amfibolit-facies (Winkler 1979; Yardley 1989).</p> <p>Där de sen-till posttektoniska Revusandgranitoiderna gränsar mot metasandstenära bergarter är det vanligt med horntekstomvandling. Horntekstomvandling har dock inte på grund av berggrundens låga blottningsgrad, kunnat observeras i håll och har därför inte markerats på kartan.</p> <p>I anslutning till Revusandgranit och den senrogena leukograniten vid Mejvankilen (8I) har hydrotermala översvinningar slag rum. Dessa översvinningar är av greisartigt vilket innebär att hydrotermala kvarnarter fördes av granitoiden och den omgivande berggrundens mineralogiska sammansättning. I spricksystem i intrusionens periferia eller "hankräna" delar omvandlas biott och fältspat till kvarts och ljus glimmer samt topas, fluorit och/eller turmalin. Dessutom kan en betydande tillförsel av tenn, volfram och molybden förekomma (Stempok 1987; Peterson 1995).</p>

Karbidomsområdet domineras av i stort sett massformiga djupbergarter. Inom sen till posttektoniska Revusandgranitoider. Ybergartsstråken i de sydvästra och sydöstra delarna samt inom den norra delen söder om Paulträsket (8g) är mycket hållfartiga och deras utbredning och uppbyggnad med avseende på mängden basisk metavulkant och sulfid- och/väler grafitförande horisontier har konstruerats utgående från den geofysiska anomalibilden.

I den nordöstra delen av kartområdet är hållinformationen betydligt rikare och detta område har visat sig vara en synklini med öppningen mot norr. Den skiktade metagrävackan, med inlagringar av sura och basiska metavulkantier, underlägrar en högst 1 km mäktig basisk metavulkantformation.

De geofysiska modellberäkningarna visar att de metasandstenära bergarterna ställvis kan vara upp till 3 km mäktiga.

På berggrundskartan har endast en del av de mest framträdande linimenten markerats. På grund av berggrundens låga blottningsgrad (fr. hållbetiden) är de tolkade med hjälp av geofysiska och topografiska data.

Den topografiska reliefföden visar tydligt de topografiska linimenterna i området. Den dominerande riktningen är nord-nordväst, dvs. den som framhålls av isbreströkningsriktningen i regionen.

Årnsjö avbröt i anomalistrieten i den magnetiska anomalibilden kan vara förorsakade av bergartsgränser, skällnader i metamorf grad och förkastningar. Bergartskontakter och förkastningar kan också vara vattenförande och syns då i den elektromagnetiska anomalibilden (VLF-kartan) förutsatt att de har en gynnsam riktning.

Ybergarterna är till största delen textuellt välbevarade. Sedimentngesjer och sedimentåderngesjer har påträffats på ett fåtal ställen. Mineralinnehållet utgörs av kvarts-plagiokas-biotitt muskovit-kalifältspat-silicorit. Cordierit och granat har endast observerats på några få lokaler, dock inte samexisterande i området har inte heller andalusit och sillmanit påträffats. Detta kan bero på att de metasandstenära bergarternas kemiska sammansättning inte var gynnsam för bildingen av dessa inoedominer men mineralinnehållet visar också att bergarterna under den regionala omvandlingen har uppnått en temperatur av omkring 600–650°C och utsatts för ett tryck av omkring 3 kbar, vilket motsvarar en nedslänkning till ca 10 kilometers djup, dvs. amfibolit-facies (Winkler 1979; Yardley 1989).

Där de sen-till posttektoniska Revusandgranitoiderna gränsar mot metasandstenära bergarter är det vanligt med horntekstomvandling. Horntekstomvandling har dock inte på grund av berggrundens låga blottningsgrad, kunnat observeras i håll och har därför inte markerats på kartan.

I anslutning till Revusandgranit och den senrogena leukograniten vid Mejvankilen (8I) har hydrotermala översvinningar slag rum. Dessa översvinningar är av greisartigt vilket innebär att hydrotermala kvarnarter fördes av granitoiden och den omgivande berggrundens mineralogiska sammansättning. I spricksystem i intrusionens periferia eller "hankräna" delar omvandlas biott och fältspat till kvarts och ljus glimmer samt topas, fluorit och/eller turmalin. Dessutom kan en betydande tillförsel av tenn, volfram och molybden förekomma (Stempok 1987; Peterson 1995).

<p>MINERALISERINGAR</p>
<p>Samtliga mineraliseringar inom kartområdet har påträffats i den nordöstra delen. Av dessa är tre greisenlaterade tenn-volframuppslag, fyra guldmineraliseringar och en kiselmineralisering.</p> <p>De greisenlaterade tenn-volframuppslagen finns i Revusandgranit. Två av förekomsterna går under namnet Rosberget (9I, ORED 05091, Gerdin & Triumf 1984) och består av volframimpregnerade kvarts-greisenådror och tenn-volframmineraliserad granit. Den tredje förekomsten är Rosträsksheden (9H, ORED 00688, Markkula & Triumf 1983) där volframförande greisenånglar undersökts. Beskrivningar över dessa uppslag finns i prospekteringsrapporterna Gerdin & Triumf (1984) resp. Markkula & Triumf (1983).</p> <p>Guldmineraliseringen på Sjökölen (9H, ORED 5215, Högbom 1935, s. 60) består av guldimpregnerad grå, finkornig till kvartsporfyrisk, sprickrik, sur metavulkant med rikligt av cm- till dm-breda guldförande grå kvartsgångar. Snitthalter på över 1 ppm guld har erhållits vid provborringar utförda av Ore-Contact AB. Metavulkanten ligger i mörkgrå, finkornig, kistfärgade metargillit. Spektrometermätningarna visar att kaliumhalten ligger mellan 3,0 och 3,8 %, uranhalten mellan 16,7 och 18,7 ppm och toriumhalten mellan 8,0 och 9,2 ppm. Radiumindex är 1,15.</p> <p>I Mejvankilen (8I, ORED 5214, Triumf 1983, Luppichini & Einarsson 1990), väster om Björkträmyran (8B), påträffats arseniska och små mängder guld i den grönkäkt grå, medelkorniga, ögonförande, muskovitvovandade graniten med fragment av svart, finkornig, ställvis metargillit och i de grå, cm- till dm-breda kvartsådrorna som korsar graniten.</p> <p>Uppslaget i Paulbakken (8I, ORED 676, Lund & Triumf 1984, Markkula 1985) omfattar guld och arsenisk-mineraliseringar i block. Guldhalten anges uppgå till 0,68 ppm.</p> <p>Svaritiden (7I, ORED 5702) är den största guldmineraliseringen inom området. Denna ligger i ett stråk med grå, finkorniga, ställvis tydligt bandade, metaarenitiska och metargillitiska bergarter och ställvis kraftigt förskiktade kvartsika metasandstenära, chertförande bergarter. Gullet ligger impregnerat i de sistnämnda. I bergartsstättet förekommer även inslag av mörkgrå, finkornig basisk metavulkant och pegmatitgångar. Fyndigheten har utpekats av Lappland Guldminers AB. Hittills indikerat malmmolyv uppgår till 2,5 miljoner ton med en andrahäl på 5,4 g guld per ton och fyndigheten är för närvarande under utveckling.</p> <p>En liten kiselmineralisering har påträffats nordost om Sjökölen (0L). Där har ett försök gjorts att bryta kopparkis i rostig, finkornig svartskiffer.</p>

Fors, K. & Ihre, P., 1982: Beskrivning till berggrundskarta 22H Järvsjö NV och NO. Sveriges geologiska undersökning BRAP 82530, 29 s.

Gerdin, P. & Triumf, C.-A., 1984: Rosberget. Utöfrda arbeten 1982–1983. Sveriges Geologiska AB PRAP 84 087, 17 s.

Grelling, R.O., Zachrisson, E., Björk, L. & Kero, L., 1996: Berggrundskartan 22G Vihelmina NO, skala 1:50 000. Sveriges geologiska undersökning 41 86.

Högbom, A., 1935: Skelleftefältet. Sveriges geologiska undersökning C 389, 122 s.

Larsson, S.Å. & Magnusson, K.-Å., 1976: The magnetic and chemical character of Fe-Ti oxides in the Ulvö oolite, central Sweden. Sveriges geologiska undersökning C 723, 29 s.

Lund, L.-I. & Triumf, C.-A., 1984: Guld i Paulbakken. Sveriges Geologiska AB PRAP 84 043, 53 s.

Magnusson, K.-Å., 1976: A petrophysical and paleomagnetic study of the Nordgring region in eastern Sweden. Sveriges geologiska undersökning C 807, 70 s.

Markkula, H., 1985: Paulbakken, diamantboring. Sveriges Geologiska AB PRAP 85 037, 8 s.

Markkula, H. & Triumf, C.-A., 1983: Rosträsksheden, prospekteringsarbeten utförda 1983. Sveriges Geologiska AB PRAP 83 133, 23 s.

Peterson, J., 1995: En mineralogisk och petroeknisk studie av två W-Mo-mineraliseringar med samhörande graniter i Västerbotten. s. Publikation B1, Projektarbete, Göteborgs universitet, 60 s.

Stempok, M.,1987: Greisenization (a review). Geologische Rundschau, 76,